

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 09/07/2024.

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 181

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng lễ kính lưu xuất từ tự tánh thì mới đề khởi được tánh đức của chúng ta. Phải từ tự tánh mới lưu xuất được sự chân thành mà từ chân thành mới có thể cảm được mọi người. Mọi sự mọi việc xuất phát từ lễ kính chân thành thì trên cảm thông với chư Phật, dưới tận cùng với chúng sanh nhỏ nhất côn trùng, vi trùng cũng có thể cảm đến. Hòa Thượng nói: **“Lễ kính phải lưu lộ từ tánh đức. Hạnh Phổ Hiền có chuẩn tắc tối cao để Bồ Tát tu hành là 10 Đại nguyện lớn của Bồ Tát Phổ Hiền.”**

Trong 10 Đại nguyện này thì nguyện thứ nhất là **“Lễ Kính Chư Phật”**. Tất cả chúng sanh vốn dĩ thành Phật cho nên phải lễ kính đối với tất cả chúng sanh. Vậy lễ kính như thế nào? Hòa Thượng nói: **“Tôn kính đối với tất cả chúng sanh giống như Phật”**. Chúng ta dùng tâm đối với Phật như thế nào thì dùng tâm đó đối với tất cả chúng sanh. Làm như thế thì chúng ta mới đề khởi tánh đức. Trong lễ kính không nên có phân biệt chấp trước tức là thấy người này đáng được lễ kính người kia thì không.

Phải có sự tu dưỡng trong thời gian dài mới đề khởi được tánh đức từ tự tánh. Khi chúng ta mới phát tâm, chúng ta tưởng rằng mình dễ dàng đề khởi được tâm cung kính đối với người. Nhưng thật ra sự cung kính đó chỉ là làm cho dễ coi. Đối với tất cả chúng sanh trên từ chư Phật dưới là côn trùng, vi trùng đều phải lễ kính, tâm kính lễ đó đều phải lưu xuất từ nơi tự tánh của mình. Đây là then chốt trong công cuộc thay đổi chính mình. Chính mình phải quán sát và phải hướng đến điểm này để nỗ lực.

Đôi lúc chúng ta cảm nhận được cách ứng xử của người khác đối với chúng ta là bề ngoài. Biết như vậy nên hành động của họ không làm cảm động chúng ta. Chỉ khi người nào đối xử với chúng ta bằng tâm chân thành thì trong tự nhiên chúng ta sẽ bị người ta cảm hóa. Người có được sự cảm hóa chân thật và tự nhiên như vậy mới có thể được độ và được thành tựu.

Người xưa có câu: **“Chỉ thành cảm thông”**. Hòa Thượng nói người bị nhiễm bệnh dịch là vì tâm họ có ô nhiễm còn người có tâm thanh tịnh thì không bao giờ bị nhiễm bệnh. Nhớ lại đợt covid, tôi thấy tôi có bị nhiễm dù rất nhẹ nhàng không sốt, nhưng rõ ràng nguyên nhân mình bị nhiễm vì tâm mình không thanh tịnh. **“Tài Sắc Danh Thù”** thời điểm đó vẫn phát tác.

Chúng ta từng nghe rằng người có tâm thanh tịnh mà uống độc dược thì độc dược được hóa giải, không bị nhiễm những bệnh độc. Cho nên khi chúng ta có bệnh thì chúng ta phải biết rằng thân bệnh, tâm bệnh và nghiệp lực nhiều đời nhiều kiếp cùng oan gia trái chủ đều không đến tự nhiên mà phải có mối nhân duyên, mối tương quan chặt chẽ.

Chúng ta luôn quán chiếu vì sao mình gặp chướng ngại này? vì sao mình làm cái kia không thông? Nguyên nhân là do chính mình. Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta có thể phát khởi tâm cung kính đối với tất cả chúng sanh cũng giống như cung kính đối với một vị Phật thì lúc ấy bạn mới tu được hạnh Phổ Hiền. Cho nên hạnh Phổ Hiền không phải dễ dàng mà đạt được! Chỉ có tâm chân thật thanh tịnh, tâm chân thật bình đẳng mới có thể tu được hạnh Phổ Hiền”**.

Ý Hòa Thượng muốn nói rằng trong đời nhân xử thế tiếp vật của mình, mình chưa đạt được hạnh Phổ Hiền thậm chí vẫn bị hạn chế trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, trong “*cái ta và cái của ta*” chứ chưa chân thật “*vô điều kiện*” “*vì chúng sanh mà làm.*” Chỉ cần chúng ta chịu quán sát là có thể dễ dàng nhận ra. Khi nhận ra được rồi thì chúng ta sẽ điều chỉnh, cải sửa được cách dụng tâm của mình. Hòa Thượng dạy chúng ta buông xả nhưng dần dần khi đã hiểu rồi thì sự buông xả không còn khó.

Nếu chúng ta không tu hạnh Phổ Hiền thì chúng ta không thể thành Phật, không thể vào được pháp giới của Phổ Hiền, không về được Tây Phương Cực Lạc. Hòa Thượng nói: **“Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là pháp giới của Bồ Tát Phổ Hiền. Trong Kinh Vô Lượng Thọ, phẩm thứ hai là Đức Tuân Phổ Hiền đã tường tận nói rõ cho chúng ta sự thật này. Mọi người phải nỗ lực hướng đến mục tiêu này để mà thăng tiến.”** Chúng ta làm sao xem thấy tất cả chúng sanh là Phật, dùng tâm cung kính đối với Phật để cung kính với chúng sanh. Ngày ngày, trong khởi tâm động niệm luôn là tâm chân thành, cung kính.

Chúng ta quay về chân tâm bản tánh, rời xa “*phân biệt chấp trước*” thì chúng ta sẽ đạt được tâm lễ kính với chúng sanh. Ví dụ như hôm qua tôi đến vườn rau Hòa Phú thì thấy lưới bị mốc đen, tôi thấy khối lượng công việc quá lớn chắc phải hai ngày mới xong nên tôi có cảm giác ngại nhưng khi tôi bắt tay vào làm thì không đến hai ngày, hiện tại công việc đã xong rồi. Rõ ràng khi làm với tâm không “*phân biệt chấp trước*”, không sợ được, sợ mất thì không thấy khối lượng công việc nhiều, không có cảm giác vất vả, không thấy mọi việc khó khăn.

Khi rời khỏi tâm này thì mọi việc trở nên bình thường, người ngoài nhìn vào lại thấy là phi thường. Tôi quán chiếu rằng, chẳng có gì phi thường, Phật mà chúng ta còn tu đến được thì những việc đó là nhỏ. Chúng sanh là những chúng duyên hòa hợp tạo nên hiện tượng cho nên mọi sự mọi việc đều là chúng sanh chứ không phải chỉ cho mỗi con người mới gọi là chúng sanh. Do đó, chúng ta đối với mọi sự mọi việc phải có chữ “*Kính*”, tức là kính người, kính vật, kính việc.

Chúng ta luôn phải làm việc với tâm cung kính, chân thành. Người xưa từng dạy rằng: “*Nhất niệm bất sanh tất vị thành*” ý nói là khi làm việc chúng ta không khởi tâm phân biệt lời lỗ, được mất, hơn thua, tốt xấu. Nếu đó là việc tốt thì dùng tâm chân thành mà làm.

Tấm lưới đó cao hơn 3m bao quanh 4 mặt vườn rau diện tích 300m² khiến chúng ta thấy khối lượng công việc nhiều, rồi cảm thấy việc này nặng nhọc khó khăn cho nên ban đầu tôi dự định gọi người đến cùng làm nhưng khi làm một lúc tôi thấy một mình tôi sẽ làm được. Cho nên khi con người rời tâm phân biệt chấp trước thì tự nhiên việc sẽ thành. Khi định tâm lại thì sự việc khác liền.

Mọi sự mọi việc khác của chúng ta đều như vậy. Dụng tâm chân thành không “*phân biệt chấp trước*” thì mọi việc trở nên nhanh chóng và dễ dàng. Lúc trước, tôi được giao công việc đi cắt cỏ bờ, tôi nhìn thấy mảnh ruộng 4000m² thật mênh mông, bờ ruộng dài thăm thẳm. Tâm có chướng ngại cho rằng công việc nhiều thế này biết bao giờ mới xong. Thế nhưng khi bắt tay vào làm việc thì công việc không khó lắm, chỉ trong một buổi sáng là đã xong việc.

Cho nên chỉ cần chúng ta lìa tâm “*phân biệt chấp trước*”, lìa sự “*được mất*” thì chúng ta làm rất nhanh đến mức không tưởng tượng được. Trước kia khi tôi thấy mọi người thức dậy lúc 3g, 3g30 sáng để lễ 400, 500 lễ Phật khiến tôi rất ngưỡng mộ, không biết lúc nào mình mới làm được và bây giờ thì tôi cảm thấy việc đó không khó lắm. Mọi tập khí đều là thói quen, chỉ cần chúng ta làm miệt mài, chuyên cần thiết lập lại thói quen, cương quyết thay đổi tập khí thì sẽ được.

Chúng ta không nên đánh giá việc này, việc kia là khó bởi với người không quyết tâm thì việc gì cũng khó, còn với người quyết tâm thì việc gì cũng vượt qua được một cách ngoạn mục. Chúng ta phải nhớ một điều rằng đã có người làm được rồi, vậy thì không lý gì chúng ta không làm được. Không làm được chẳng qua là do không nỗ lực, không quyết tâm.

Tự tại vắng sanh như Hòa Thượng Hải Hiền hay việc buông bỏ, thực hiện “*Tam Bất Quán: Không quán người, quán việc, quán tiền*” như Hòa Thượng Tịnh Không chúng ta cũng sẽ làm được, chỉ cần chúng ta quyết tâm làm, vượt qua từng ngưỡng thử thách thì có niềm vui, đạo tâm tăng tiến, việc làm của mình sẽ mạnh mẽ hơn, là động lực để chúng ta bước lên một cấp. Càng lên một cấp mới chúng ta có thử thách mới, vượt qua thử thách chúng ta có niềm vui và lòng tin được tăng thêm.

Chúng ta không vượt qua khảo nghiệm, luôn thất bại nên không có niềm tin sanh khởi do đó đạo tâm lui sụt. Do đó, người có đầy năng lượng là do niềm tin tràn đầy. Mọi việc họ làm đều thành công một cách viên mãn. Đến thời điểm này, chúng ta quan sát các công việc chúng ta đã làm trong năm qua như các lễ tri ân Cha Mẹ, các lớp học

và trại hè đều thành công mỹ mãn, tạo động lực chúng ta, tăng tín tâm của chúng ta đối với lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Cho nên Hòa Thượng mới nói “*Chẳng qua do bạn không chịu làm, nếu chịu thật làm thì sẽ có kết quả mỹ mãn.*” Hiện tại, việc nhỏ như giờ giấc chúng ta còn chưa làm được. Chúng ta chưa hàng phục được mình, giờ giấc luôn thay đổi, chứ chưa ổn định. Khi có chuyện thì mất ngủ nên 2 giờ sáng đã dậy đi lễ Phật, còn không thì ngủ đến 5 giờ. Hàng phục được tức là ngày nào cũng vậy cứ đúng giờ đó là đã dậy.

Hòa Thượng dạy nếu không hành hạnh Phổ Hiền thì không thành Phật, không vào được pháp giới của Bồ Tát Phổ Hiền, không thể vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc vì thế giới này chính là pháp giới của Ngài. Hằng ngày “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” luôn là chủ đạo trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình. Mọi việc làm của chúng ta đều thúc đẩy bởi “*tham sân si, tự tư tự lợi*”, bởi muốn chứng minh bản thân, đều là ngạo mạn. Phật mà chúng ta còn có thể tu thành vậy mà việc nhỏ chúng ta không làm được là bởi vì chúng ta không muốn buông bỏ.

Đúng là nghiệp chướng của chúng ta rất đáng sợ. nếu không quán chiếu thì nghiệp chướng sẽ làm chủ mình như nó vốn dĩ làm chủ chúng ta từ vô lượng kiếp. Nó làm lung lay tâm ý của chúng ta. Nếu chúng ta không vượt qua bằng ý chí, sự kiên định thì lười biếng, chệnh mảng và các tập khí khác sẽ chi phối chúng ta. Nếu nhiều lần chúng ta vượt qua được thì chính chúng ta đã làm chủ.

Chúng ta đừng nghĩ rằng tu hạnh Phổ Hiền là khó, chúng ta hãy làm từ cái nhỏ. Đối với tập khí xấu ác, chúng ta phải loại trừ, phải đặt cảnh báo sớm, phát hiện từ xa như “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*ảo danh ảo vọng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*Tài Sắc Danh Thực Thù*”. Chúng chỉ là những tên trộm, chúng ta không để nó tùy tiện. Hòa Thượng nói tu hành là phải có công phu khắc chế tập khí phiền não của chính mình, không để nó dấy khởi một cách tùy tiện, dễ dàng.

Muốn vãng về Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải tu được hạnh Phổ Hiền vì thế giới này là pháp giới của Phổ Hiền Bồ Tát. Nhiều người hằng ngày chỉ niệm Phật, không tu hạnh Phổ Hiền mà nghĩ rằng mình sẽ vãng sanh Tây Phương Cực Lạc là đang tự lừa dối chính mình. Đến lúc không vãng sanh được thì chính chúng ta sẽ khởi tâm oán hận, tự nhiên trở thành oan gia của nhà Phật.

Muốn tu hạnh Bồ Tát Phổ Hiền thì chúng ta phải dẹp bỏ tập khí phiền não của mình thì mới bước vào được pháp giới của Ngài. Chúng ta bước vào cảnh giới của Bồ Tát bất thối chuyển đâu phải dễ bởi chúng ta vẫn chẳng rõ ràng luôn khởi tâm động niệm là được mát, hơn thua, lời lẽ, tốt xấu và bị chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” nên không dễ khởi được tâm chân thành cung kính đối với trên chư Phật đến dưới chúng sanh nhỏ nhất./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!